

Săgetătorul

Nr. 963 ■ 19-25 aprilie 2016 ■ Pagini culturale ale cotidianului „Argeșul”

Școala altfel: o reușită sau un eșec?

O intenție binevenită, stimulativă și reformatoare, săptămâna anului școlar cunoscută sub denumirea de „școala altfel” ar trebui să fie teoretic un câștig. A fost inclusă în desfășurătorul educației formale în urma unor observații corecte: avem un sistem care se adâncește în conservatorism și ineficiență, nu avem campusuri moderne, școli care să ofere alternative și prelungiri ale educației, metode interdisciplinare și extra-program. Școala altfel trebuie să fie o bucurie pentru toți elevii, indiferent de nivelul lor de performanță sau de mediul socio-economic din care provin, dar și o alternativă pentru profesorii care au ocazia să experimenteze ceva nou, să compenseze absența realității din programa școlară, s-o completeze cu propria imaginație. Ar trebui să fie totodată un prilej pentru renunțarea lucrului cu clasa, un timp dedicat adresabilității individuale, o întrerupere a dialogului oficial dintre dascăl și grupul cărui i se oferă tot timpul anului școlar o educație standard. Ar trebui să fie, poate, implicit un apel la disponibilitățile concrete ale elevului, la potențialul lui (al fiecăruia), identificat și personalizat...

Dar este școala altfel ceea ce ar trebui să fie? Promovează ea gândirea liberă, gândirea critică a cărei absență a început să fie o problemă și în școli, și în societate (ideea a fost pusă chiar recent în discuție ca fiind o urgență a sistemului general de învățământ!)?... Dezvoltă școala altfel inteligența spiritului, sprijină ea formarea caracterului, stimulează creativitatea cu toate energiile ei?

Aceste răspunsuri sunt mai degrabă negative. Din observațiile făcute în ultimii ani, tot felul de exemple mi-ar putea argumenta afirmația. Explicațiile, se pare, sunt și ele multiple și se referă în primul rând la oamenii din sistem și la societate cu toate păcatele ei (actuale), dar se referă și la familie/la părinți și, parțial,

la elevi. Sistemul a fost acuzat de multă vreme că nu are o viziune pe termen lung, că relaționarea lui cu celelalte sisteme din peisajul social este deficitară. S-a vorbit și se vorbește despre statutul estompat al profesorului (care și el acuză absența satisfacției profesionale și a motivației financiare), însă o realitate de necontestat este și lipsa inspirației, a creativității și blazarea de care unii profesori sunt singurii vinovați.

Părinții, la rândul lor, s-au împărțit în două tabere: unii sunt mulțumiți pentru relaxarea răspunderii de a pregăti copiii pentru ore și de a supraveghea efectuarea temelor pentru acasă sau sunt bucuroși că (alt)cineva îi însoțește pe aceștia la teatru, că îi duce într-o excursie etc. Alții sunt nemulțumiți pentru că

săptămâna nu aduce vizibile beneficii pedagogice/instructive și, mai mult, că reprezintă încă o solicitare financiară. Metodologia acestei inserții educaționale nu prevede, desigur, *chetele* făcute în această săptămână, în schimb ele devin *naturale* când este vorba despre activitățile extrașcolare. Cât costă școala altfel? – depinde de doleanțe, de fantezie, de școala în care înveți (aici *marginea* și *centrul* e o teorie care funcționează, dar mai sunt și surprize), în ansamblu, depinde de ce pune domnul/doamna profesor în calendarul săptămânii. Și distanțele la care plasezi *metoda educativă*, și consumația aferentă pot încărcă *nota de plată*. Dacă te rezumi la explorarea orașului în care înveți, totul depinde de societatea locului și de autoritățile responsabile. Nu depinde deloc de dragostea față de tineri, de entuziasmul lor (dacă este/când sau cât este), de ideea de echipă a generațiilor, de viziunea asupra viitorului sau de vreo îngrijorare cu privire la acesta! Societatea, *in extenso*, nu rezonază la școala altfel decât în rare cazuri.

Este totuși de neînțeles de ce, când fac alegeri bune, profesorii nu au parte de coparticiparea firească la ideea *școlii altfel* din partea tuturor instituțiilor și a partenerilor potențiali. Este inexplicabil de ce atâția inși care eplatează în toate modurile posibile în cultură nu oferă (un exemplu de) *cultură* tinerilor în acest program; de ce de dragul copiilor noștri care, vorba lui Solomon Marcus, ne vor înlocui (și) *ontologic* într-o zi, nu se renunță măcar pentru o săptămână la ideea de profit realizat dintr-o vizită într-o galerie de artă sau dintr-un bilet

la teatru. Chiar dacă prețurile pot fi considerate (de unii) mici, întotdeauna părinții ar putea să folosească acești bani pentru traiul concret sau în cel mai fericit caz pentru rechize, pentru cărți etc. Se naște o întrebare inevitabilă: de ce nu sunt toți managerii instituțiilor deschiși la un dialog real, prin care profesorii și copiii să fie susținuți în demersul lor? De ce li se oferă concerte/spectacole pe bani sau sunt lăsați să intre (doar) contra cost în diverse muzee/expoziții care stau poate zile întregi nevizitate de nimeni. Între atâtea parteneriate *la modă*, ale școlilor, ale Inspectoratului Școlar, ale instituțiilor, de ce nu se află și unul prin care accesul elevilor în spațiile culturale să fie liber cel puțin în această săptămână specială. Școala altfel ar trebui să fie o acțiune *protejată* în acest sens, o acțiune *comună* a generațiilor, o *intervenție* (și) a societății în acțiunea tinerilor, în programul lor de cunoaștere și de asimilare a valorilor. În lipsa acestei înțelegeri, adăugate lipsei de inventivitate a cadrelor didactice implicate, ajungem an de an la o idee eșuată, doar la o convenție a lipsei de restricții și de rigori școlare, la derogarea responsabilităților deontologice, pentru o săptămână, la etalarea formalismului și la încurajarea aparențelor - la o săptămână de vacanță conspirativă, dirijată nestingherit, după bunul plac.

Ca să nu mai vorbim de ipostaze ale *școlii altfel* la McDonald's, la mall sau la pensiuni (cât mai *înstelate*, care ne conving fără rezerve că școala altfel ar trebui într-adevăr să fie *Altfel!*

Magda GRIGORE

Muzica zilelor noastre

Gheorghe Costin

Născut la Baia Mare acu' șase decenii. Azi, la „Banatul” în schemă, pe Bega. Dirijând acolo, da' și-n restu' țării, de zor. Eu îl știu de când a venit în Pitești prima oară. Pe la-nceput de mileniu. Ducându-mă apoi la Ploiești, Sibiu și Craiova să-l văd cum lucrează. A reajuns de curând și pe la filarmonica noastră. Entuziasm molipsitor spre orchestră-ndreptând și energie duim insuflând. Încât „Uvertura 1812” sfârși în urale, inevitabil. Căci lumea sigur dorea să mai asculte muzica asta. Solemnă, mândră, impunătoare, în vecii vecilor dăinuitoare...

De altfel, pentru Ceaikovski munci tot concertul acest. Nu doar cu pricepere clară, ci și cu trăire vădit. Vie, debordantă, utilă față. Dând instrumentiștilor temeinic imbold. Și notelor aripi să zboare spre noi hotărât. Fortă să ne pătrundă sunetu' lor în fiece fibră. Ca să vibrăm intens unanim. Prinși apăsător de catharsis real...

Muzician autentic neobosit, timișoreanu' se arată și-un vorbitor cu drag către publicu' gazdă. Creând de îndată o punte de suflet cu el. Așa că viitoarea-nfălnire din toamnă e așteptată cu nerăbdare. Mai cu seamă că-n portative va fi Richard Strauss atunci. Pe care omul îl are parcă în sânge și la lumină îl scoate vrăjit. De apreciat și de laudat deplin meritat...

Adrian SIMEANU

Evocări

Constantin BARASCHI (1902-1966) (IV)

Opere sculpturale definitorii

Înălțată statuia „marelui geniu al omenirii, Iosif Visarionovici Stalin”. Refacerea ansamblului realizat de Constantin Baraschi este opera sculptorului argeșean Ionel Stoicescu, absolvent al Academiei de artă din București, născut la Căldăraru-Argeș, în anul 1968. Reconstituirea celebrului ansamblu monumental realizată în anul 2006 a fost posibilă pe baza fotografiilor de epocă și a cariatidei originale a Modurei descoperite în cimitirul bucureștean Bellu.

Sculptorul este implicat direct în executarea, în anul 1938, a monumentului „Kilometrul zero” conceput de către arhitecții Horia Creangă și Ștefan Niculescu, amplasat în centrul Bucureștiului, în fața ctitoriei domnitorului Constantin Brâncoveanu, Biserica „Sf. Gheorghe”. Imaginând o roză a vânturilor, în spațiul dintre raze, sunt gravate numele principalelor provincii istorice ale României Mari: Muntenia, Moldova, Ardeal, Dobrogea, Banat, Oltenia, Basarabia și Bucovina; pe o sferă dispusă

central, sunt reprezentate semnele zodiacului, iar, pe bazin, sunt precizate distanțele de la kilometrul zero până la principalele orașe ale României.

Figura legendară a voievodului Mihai Viteazul este evocată sculptural prin efigiile de bronz ale domnului unirii țărilor române încastrate în podul de peste râul Neajlov, la Călugăreni, reconstruit în anii 1934-1935, în amintirea victoriei asupra turcilor din 23 august 1595.

Imaginea lui Nicolae Bălcescu a fost imortalizată în bronz printr-un bust expus în grădina publică din orașul natal și prin impunătoarea statuie ronde-bosse, din scuarul Galeriei de artă a municipiului Pitești; monument de for public, statuia din bronz a lui Nicolae Bălcescu are dimensiuni impresionante: 4,40 m înălțime, fiind fixată pe un soclu de granit roșu, cu platformă de 4,50 m înălțime; cu o inscripție pe soclu: „Nicolae Bălcescu. 1819-1852”.

Manifestând un interes evident pentru figura celebrului istoric și revoluționar

pașoptist, sculptorul va realiza un bust al acestuia amplasat în Rotonda scriitorilor din Parcul bucureștean Cișmigiu.

La Predeal, în fața gării, este amplasat Grupul statuar „Apărătorii Predealului” consacrat de Constantin Baraschi eroismului armatei române în luptele din Primul Război Mondial desfășurate în zonă. Sculptorul a conceput în bronz un episod de luptă, prin prezentarea unui grup de trei ostași: un mitralier, un soldat rănit, între ei, dominând scena, un altul cu capul ridicat și cu pumnul strâns sugerând forța unui apărător conștient al libertății glicii strămoșești.

Continuu preocupat de evocarea în bronz sau în marmură a unor personalități ale istoriei și culturii naționale, Constantin Baraschi a fost onorat de solicitarea comisiei senatului Universității ieșene „pentru grabnica înfăptuire a statuiilor profesorilor Vasile Conta, Titu Maiorescu și Alexandru D. Xenopol”. Din păcate, din cele trei opere executate de artist, numai statuia lui A.D. Xenopol va rezista vremurilor incerte, tulburate de război și de ideologia comunistă demolatoare, statuia junimistului Titu Maiorescu de la Universitate fiind distrusă în anul 1950, în întunericul unei nopți, iar cea a filozofului Vasile Conta îndepărtată nu se știe unde.

Au rezistat timpului busturile realizate

de artist amplasate în Parcul „Carol I” din București: „Nicolae Bălcescu”, „George Coșbuc” și „Alexandru Sahia”, iar în Câmpulungul Muscelului - „Nicolae Bălcescu” și „Autoportret”. Orașului său natal sculptorul îi va dedica „Țărâna din Muscel”, dar și grupurile statuare de la stadion și de la Cimitirul Flămânda. Pe litoralul românesc, la Constanța, în patrimoniul Muzeului de artă din localitate, se tezaurează lucrările semnate de Baraschi: „Faun”, „Tors”, „Extaz” și „Portretul compozitorului George Enescu”, iar în parcul teatrului constănțean, sculptura „Saturul și nimfa”. Muzeul de artă din Ploiești conservă proiectele statuiilor ecvestre ale regiilor României, Carol I și Ferdinand. Statuia ecvestră a regelui Carol I de dimensiuni reduse [69x55x22 cm] din bronz patinat reprezintă proiectul realizat de artist pentru concursul inițiat în scopul evocării participării domnitorului la Războiul de neamănădă din 1877-1878.

Din sculptura monumentală aparținând artistului se remarcă „Monumentul ostașului sovietic” amplasat în Șoseaua Kiseleff, inaugurat în prezența regelui României, Mihai I, în 1945, monument conceput înaintea actului de la 23 august 1944, într-o perioadă în care victoria finală

Grigore CONSTANTINESCU
(continuare în pagina 10)

Versuri

Sămânță de dor

Suplu, anotimpul a fâșnit
din boltă!

Pământul-burete aspiră
lumină,
Argintii, aburii nu se mai
revoltă,
Se înfașă firea în haină
divină...

Tandrețea se revarsă de
dimineață,
De primăvar-adusă, încet,
pe furis,
Clipele-mi-arunc-aromele-n
față

Trezindu-le - ușor - într-un
prelung suș...

Suflul se oprește, parcă, se
îmbată!

Sămânță de dor atârână,
blând, prin ramuri,
Mângâie privirile - ca
altădată -

Spitele-de-aur pe-ale
cerului lamuri...

O... pictează vremea
(dulce-ndemânare),
Păsările ondulând un
cântec pe cer.

Este - totul - o continuă
schimbare...

Mă cauți, mă găsești
într-un ascuns ungher!
Plutim sau ne afundăm în
primăvară?!

Tresaltă pe-alocuri numai
armonie!

Picurate, cuvintele ne
înfloar...

O, cum stăruie, prin vreme,
o mărturie!

Lia RUSE

Trivale

Codrii se rostogolesc
În Trivăile de Aur,
Și în murmur
prelungesc
Al iubirilor tezaur.

Farmecul Dumnezeiesc
Urcă-n Schitul înserării
Când potecile croiesc
Haina binecuvântării.

Bate toaca veac de veac
Porțile Înțelepciunii
Al singurătății leac
În misterul Rugăciunii

Constantin
VĂRĂȘCANU

Epigramă

Prevenirea
arsurii

D-lui Mihai Golescu,
după editorialul
„Arde pământul...”

N-a scos vulcanul Etna și
sandale,
Căci trimiteam rapid un
înveliș

Să-ți protejez picioarele
matale.

Pe Etna nu e ca pe...
Moliviș!

Dan Ungureanu -
Călinești

Viața bate Poezia

Să fii copil până nu mai ești...

Când încetezi - la orice vârstă ai fi - să te mai gândești la părinți, îți trișezi propria viață, îți abandonezi, cu lașitate, izvorul și-ți pierzi definitiv ceea ce ai avut din naștere divin în tine. Chiar dacă, în momente de suferință sau de mahnire, crezi că ei îți-așa lăsat moștenire doar nefericirea și nenorocirile. Scăpând înțelegerii noastre cândva, atunci când îi credeam *incapabili de dispariție*, acum, când noi înșine, aflați sub povara anilor, le retrăim, calchiindu-le aproape, uneori, destinul, *ne obosesc și ne dor prin absență*, de parcă am fi principalii vinovați de dispariția lor, ca și când aparenta noastră liniște sufletească din anumite momente i-ar apăsa îngrozitor, îngreunându-le veșnicia...

Aceste gânduri mă chinuie, bându-mi zilele și nopțile, de ceva timp, de când, ajuns cu treburi în biroul redactorului șef Gabriel Lixandru, l-am găsit depănând amintiri cu un om aflat la vârsta la care părinții ne trăiesc doar în amintire. Cu emoție în glas, domnul Lixandru mi-a spus, cu incantații de psalm aproape, că, fiind invitat de prietenul de față să-i facă o vizită undeva, la țară, unde acesta muncește și citește, după o viață de școlit copii, primul obiectiv arătat a fost mormântul părinților. Părinți cărora, asemenea zicerii poetului, *le-a rămas și le va rămâne copil până când nu va mai fi...* El, dascălul cu palmele și creierul bătătorite de-atâta efort. El, Dan Ungureanu pe nume, pe care de fiecare dată când vorbește despre părinți, absența lor îl chinuie. Mai ales că e conștient că, toată viața, lumea cu care s-a mărginit nu a fost altceva decât o etapă a unei mari dezamăgiri în care a trăit ca-n perimetrul unei iluzii. Nevoia, dorul de părinți, mai ales de când aceștia nu-și mai locuiesc propriul trup, îl chinuie zi de zi, devenindu-i regală obsesie. Poate că

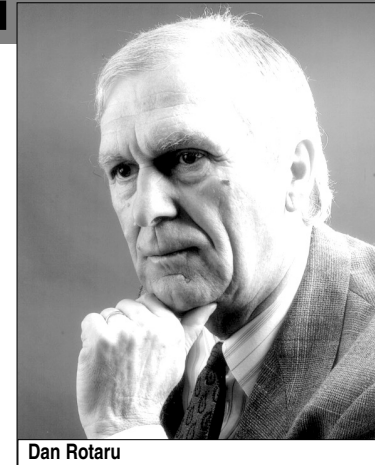
nu atât dispariția noastră, cât cea a părinților ne face să acceptăm că, deși tăgăduită - uneori, dintr-un optimism desuet și infantil - *moartea există*. Și ne dă mereu târcoale, prezența ei făcându-ne conștienți că altfel viața n-ar fi decât o searbădă hibernare în care intrăm de la naștere...

Privindu-l pe acest om pentru care a rămâne *copil de părinți* mai ales când ei nu mai sunt rămâne *un talent*, dar și o *misiune a cărnii*, mi-am întărit convingerea că dacă, bătrân fiind, nu mai ai senzația că ești copilul cuiva încă, înseamnă că ai trăit de prisos și că ai văzut în viață o simplă și degenerată acrobație între prinos și risipire. Și că - anacronic blestem și nefericită răsplătit! - meriți să te-ntrebi sau să fii întrebat, deprimat precum înțeleptul: „Ce cauți pe lumea aceasta?” Căci altfel viața nu-ți este decât o altă formă, legitimă și tristă, de decădere...

Când gazda noastră, redactorul șef, vădit mișcat de ceea ce-mi relata de față cu omul care-i inspirase

„povestea”, a adus în discuție *părintii*, acesta din urmă a început să plângă asemeni unui copil, cu lacrimi pure, ce păreau o ofrandă adusă „zeilor cu chip și nume de om” care i-au dăruit la naștere existența. Oameni fără a căror viață, în lumea în care trăim, n-ar fi urmă de sfințenie. Lacrimi a căror îndreptărire era fără cusur, mai ales că sentimentul filial legitimează cumva fanatismul... Nu m-am gândit nicio clipă să aflu sensul plânsului și al lacrimii. Mi s-a părut o mostră a *fințării în evlavie* și a *credinței în nemurire*. Și mi-am spus, ca-ntr-o confesiune intimă, că atâta timp cât pe lume mai sunt oameni ajunși la senectute care mai pot suferi de absența părinților, Dumnezeu nu întârzie degeaba printre robii Lui...

Cu asemenea „străfulgerări” în gând mă-ndreptam încet-încet spre casă când, în urma mea, un „tânăr rebel” își striga intenția-ultimatum adresată altuia din „grupul de surzi”, cum le spun eu îndeobște: „Să moară mama dacă nu te fac acu' imediat!”

Dan Rotaru

Nu știu exact (orice curiozitate echivala cu o terfelire a cugetului) despre ce conflict era vorba în blasfemia pe care o trăia cu patos acel tânăr. Dar nu pot uita că fiecare sunet din imbecilu-i și imberbu-i răcnet de fiară sălbatică rătăcită-ntr-un oraș m-a durut. Enorm. Și mă doare și acum - și poate de aceea și mai tare - când scriu despre un om care-mi demonstrase, puțin mai înainte, cu viața, că *trebuie să fii și să rămâi copil de părinți până nu mai ești*.

Restul e „buletin biologic” privind starea degradării anatomiei umane.

Individuale sau de grup...

Dan ROTARU

Săptămână plină la Filarmonica Pitești

Horia Mihail

„Pianul
călător”

Turneul național „Pianul călător”, la care Filarmonica Pitești este partener cultural, poposește astă-seară, la ora 19.30, la Casa de Cultură a Sindicatelor. Pianistul Horia Mihail își dă întâlnire cu publicul, cu programul „Romantic exclusiv”, în care va interpreta mazurci, valsuri, balade și nocturne de Fr. Chopin.

Horia Mihail este unul dintre cei mai buni pianisti români contemporani, cu premii naționale și internaționale, concerte și recitaluri

susținute pe scenele țării și ale lumii. A avut, de asemenea, înregistrări în studiourile de radio și televiziune din: România, Belgia, Anglia, Danemarca, Ungaria, Statele Unite.

Școala altfel

Filarmonica Pitești rezonează cu programul educațional „Școala altfel”, prin organizarea unui concert educativ pentru elevi. Orchestra dirijată de Mircea Holiarțoc interpretează „Rapsodia ungară”, de Franz Liszt, „Dans slav” în Do major și „Dans slav” în mi minor, de Antonin Dvorak, „Dansul focului” din „Amorul vrăjitor” și „Dans spaniol” din „La vida breve”, de

Scriitori, publiciști și folcloriști ai Argeșului

Pro memoria

Sofia SORESCU

(n. 18 aprilie 1931, Călinești, județul Argeș)

Conferențiar universitar doctor, psihologie, Facultatea Pedagogică, Catedra de pedagogie/Facultatea de Științe ale Educației, Universitatea din Pitești; prorector, Institutul Pedagogic din Pitești.

Vizite de documentare, Universitatea din Banská Bystrica (Cehoslovacia).

Colaborează cu studii și articole la publicații de specialitate din țară.

Volum reprezentativ: „Îndrumător pentru studierea și caracterizarea psihologică și pedagogică a elevilor”, București, 1957; „Unele probleme ale muncii instructiv-educative din școală”, idem, 1957; „Probleme de psihologie, pedagogie și defectologie”, idem, 1957; „Psihologia copilului și psihologia pedagogică”, București, 1972; „Psihologia educației fizice”, București, 1973; „Psihologia sportului”, București, 1974; „Psihologia școlară”, București, 1975 ș.a.

Ilie Florin DRAGOMIR

(n. 20 aprilie 1940, Beleți-Negrești, județul Argeș)

Bibliograf, publicist, institutor, funcționar, bibliotecar, Biblioteca Județeană, Târgoviște.

Colaborează cu studii, portrete, articole, recenzii, comentarii în publicațiile „Dâmbovița”, „Curier”, „Biblioteca” ș.a.

Volum publicat: „Tradiții de lectură în județul Dâmbovița”, 1993; „Ghidul bibliotecarilor din județul Dâmbovița”, în colaborare, 1993; „Lectura publică târgovișteană”, 1998.

Elena STĂNCESCU

(n. 27 aprilie 1937, Domnești, județul Argeș)

Profesoară de muzică, interpretă de muzică populară, culegătoare de creații populare; absolventă, Conservatorul „Ciprian Porumbescu”, București.

Dirijează formații de amatori din Stâlpeni și Băilești, Argeș; realizează înregistrări la radio și televiziune, întreprinde turnee în state ale Uniunii Europene. Membră fondatoare, Ansamblul folcloric „Carpați”, Asociației Folcloriștilor Argeșeni „C. Rădulescu-Codin”.

Distincții: Cetățean de onoare al comunei Stâlpeni, Argeș (2006).

In memoriam

Simion BĂRBULESCU

(n. 17 aprilie 1925, Bârlogu, județul Argeș - d. 18 decembrie 2009, Bușteni, județul Prahova)

Profesor de limba și literatura română, doctor în filologie, critic și istoric literar, traducător, membru al Uniunii Scriitorilor din România, editor.

Debutează cu un ciclu de poeme în revista catolică „Raiul tineretului”; colaborează la reviste locale și din țară: „Contemporanul”, „România literară”, „Ramuri” etc.

Debut editorial: volumul „Comentarii critice” (1969). Alte scrieri: „Demostene Botez - viața ca un roman trăit”, Editura Albatros, București, 1983; „De la Eminescu la Emil Cioran”, Editura Carminis, Pitești, 1996; „Marea iubire (Mărturisirile lui Adrian Doinaru)”, Editura Carminis, Pitești, 1997; „Simion Stolnicu sau despre tentația efemerului”, Editura Premier, Ploiești, 2002; „Introducere în opera lui Al.

Piru”, Editura Carminis, Pitești, 2002; „Ca o barcă împinsă de vânt”, Editura Astra-Nova, Brașov, 2003.

Ediții: „Șerpuiți între Lut și Torțele De Aur: Poezii Postume, 1938-1966”, versuri de Simion Stolnicu, ediție îngrijită, prefață și fișă biobibliografică de Simion Bărbulescu, Editura Minerva, București 1973, reeditată, Editura Eminescu, București, 1998; Simion

Comoara lui
Macedonski

Când se desfată primăvara
În armonia de culori,
Rondelu-ți fin ca roua-n zori
Îi fură literei comoara.

Penița ta și călimara
Mai lăcrimează uneori,
Când se desfată primăvara
În armonia de culori.

Azi fi-e mormântul plin cu flori,
Iar lângă cruce plânge ceara,
Și iar mă prind luceferi, seara,
Citind suavele-ți culori,

Când se desfată primăvara.

Costel GHIȚĂ

Folclor

CÂNTECELE ARGHEȘULUI

...Și în acest an, „Cântecele Argeșului”, concursul județean al grupurilor vocale și instrumentale, al rapsozilor, soliștilor vocali și instrumentiști de muzică populară, s-a dovedit a fi o acțiune de mare importanță întreprinsă de Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Argeș (manager, dr. Sorin Mazilescu) pentru cunoașterea, păstrarea și valorificarea tezaurului folcloric muzical argeșean.

Așa cum a evoluat spectacolul acestui concurs, care a avut loc la Centrul Cultural-Educativ din Mioveni, duminică, 17 aprilie a.c., am desprins și unele aspecte inedite, pentru că pe scena de concurs au urcat copii și adulți interpreți la instrumente tradiționale vechi, precum țitera („țitură”) și solzul... Știind că aria unor astfel de instrumente s-a restrâns, acestea fiind chiar pe cale de dispariție, putem să apreciem la superlativ preocuparea unor instructori artistici pentru „salvarea” averii instrumentale muzicale populare românești, cu care a fost înzestrată și această parte a Munteniei, cea a Argeșului și Muscelului. De asemenea, laudabilă este și inițiativa unor instructori - ei înșiși virtuozii populari instrumentiști - de a-i „școli” pe copii să devină și ei iscușiți interpreți ai unui alt instrument tradițional mult îndrăgit de români - fluierul. Ei au adus în acest concurs formații foarte bine instruite de „mici” fluierași, dar „mari” interpreți.

Concursul județean „Cântecele Argeșului” are o sferă mult cuprinzătoare pentru interpretarea creației

muzicale populare. De aceea regulamentul acestui valoros concurs prevede participarea multor concurenți interpreți.

Apreciam și modul profesionist și artistic în care formația instrumentală a Orchestrei „Doina Argeșului”, dirijată de tânărul și talentatul dirijor Virgil Iordache, a susținut un impecabil acompaniament concurenților.

Iată cum au fost decernate premiile de către juriul acestui concurs, din care au făcut parte: prof. Costin

Alexandrescu, dr. Sorin Mazilescu și dirijorul Virgil Iordache:

Grupuri vocale

● **Premiul I: Grupul vocal bărbătesc „Miorita”** - Poienarii de Muscel (instructor: *Sîrboiu Eliodor*);

● **Premiul II: Grupul vocal „Brăduțelul”** - Galeșu (instructor: *Grațian Bădescu*) și Grupul vocal „Munțișor” - Arefu (instructor: *Mihaela Dobrin*);

● **Premiul III: Grupul vocal „Pădureanca”** - Bogați (instructor: *Nicoleta Pălău*) și Grupul vocal mixt „Ciobănașul” - Corbi (instructori: *Claudia Rotaru și Grațian Bădescu*);

Grupuri instrumentale

● **Premiul I: Grupul de fluierași „Ciobănașul”** - Valea Danului (instructor: *Ion Nițoiu*);

● **Premiul II: Grupul de solzari al Ansamblului folcloric „Munțișor”** - Arefu (instructori: *Dobrin Mihaela și Grațian Bădescu*);

● **Premiul III: Grupul „Țiterășii din Galeș”** - Galeșu (instructor: *Constantin Vasile*);

Soliști vocali

● **Premiul I: Elena Chircioagă** - Mărăcineni și **Mihaela Iosif** - Corbeni (instructor: *Nițoiu Ion*);

● **Premiul special: Vlăduț Roșu** - Valea Danului și **Bolnavu Ana-Maria** - Mioveni (instructor: *Loredana Hereșanu Ștefco*);

Soliști instrumentiști

● **Premiul I: Constantin Vasile** - Galeșu (fluier);

● **Premiul special: Nițoiu Ion** - Valea Danului (saxofon).

Moise MITULESCU,
etnomuzicolog,
președintele juriului

Teatru

O pledoarie...

...și-ai săi slujitori devotați. Asta fac, în fond, Florin și Cosmin. Aurelian, Alexandra, Corina. Monica, Tania, Anca. Manuela, Ozana și Doina. Botiș, adică, și Seleşi. Temișan, Velnicu și Dănilă. Davidescu, Popa și Sigartău. Cara, Barabancea și Botiș (din nou). Într-un show bine-nchegat, cu haz și tâlc asortat. Firesc, de culoare, cânt și mișcare-nărcat. Că doar d-ai-a se cheamă, îmbietor, „Un altfel de cabaret”...

Interesant e că Anca (și regizor), împreună cu Manuela, l-a rânduit potrivit doar cu folclor renumit și de români îndrăgit. Cara fiind femeia orchestră în el, importantă clar. Are jazz în ea (ca și Barabancea) și face un scat copios, excelent, de efect. Aurelian, să nu mai vorbim. Le zice din gură nemaipomenit. De altfel, cu toții cântă, dialoghează, dansează neobosit. C-ăsta-i, pân' la urmă, țelu' muncii lor: să-mbine util talentu' teatral, muzical, geografic neprecupțit. Făcând scenariul cât mai convingător cu putință...

Ce-ar fi de spus în încheiere? Că Anca a mai avut replici și melodii, laolaltă. Chiar aci, la Pitești, interpretând, la filarmonica loco, „Laugh story”, mai an. Acuma, iat-o-n acest „Cabaret”. Isteț adaptat, jucat animat. Revuistic, sigur, însă, important, cu subiect dramatic de apreciat. De-asta, să zicem, „un altfel” se vrea...

Adrian SIMEANU

Muzică

Andrei Vladimirovici Gavrilov

Iar în România, recent, la Ateneul bucureștean. În dublă postură, inedită probabil. La fix împletită, deplin izbutită. Solist, dirijor, neasemuit și clocotitor. Rarisim instrumentist și notoriu pianist. Cu profunzime și forță, avânt și viteză, blândete, finețe duim. Astfel împletite, așa folosite încât ești uimit nemaîntâlnit. Conducând magnific orchestra filarmonicii gazdă. Impulsionând-o miraculos să-i ție hangur', spectaculos, în trei concerte incandescente. Bijuterii din naștere, sub mâna lui parcă și mai strălucitoare...

I-a revelat pe Rahmaninov, Prokofiev și Ravel cum nu știu de-oi mai avea prilej să constat. Căci are-ntr-însu' magic fluid. Inepuizabil, în jur, răspândindu-l. Ceia de pe scenă, la dânsul atenți ca și fermecați. Noi, aia din sală, sigur copleșiți. Cu toții atrași într-un univers intens fascinant. Al divinei muzici, tulburătoare, înălțătoare, nepieritoare. Demn de celebrii înaintași Andrei dovedindu-se cu vârf și-ndesat. Căci îi cinsti în chip onorant. Mărturisindu-mi anume admirația vie pentru Dinu Lipatti. Pe care cred că n-o trăda-o vreodată prin ceea ce face înflăcărat, măiastru, nestrămutat. Ca veritabil artist al lumii întregi. Ei dăruit pe vecie, frenetic, neîndoelnic, benefic...

Adrian SIMEANU

Agenda culturală

Dezbateri

Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Argeș, cu sediul în str. Armand Călinescu, nr. 14 (în incinta Colegiului Național „I.C. Brătianu”), vă invită să participați, astăzi, 19 aprilie, ora 16, la dezbateri cu tema *Povestea (supraviețuirii) satului românesc*, în cadrul proiectului cultural transdisciplinar Colocviiul Argeșului.

Mircea Holiartoc

Brâncuși” din Pitești) și trei școli gimnaziale („Mihai Eminescu” și „Tudor Vladimirescu” din Pitești, respectiv cea din Micești).

Concertul de joi

Iar joi, orchestra simfonică a Filarmonicii Pitești,

dirijată de Mircea Holiartoc, interpretează: Franz Liszt - Rapsodia Ungară nr. 2, Antonin Dvorak - Dans slav în Do major, op. 46, nr. 1, Furiant, și Dans slav în mi minor, op. 72, nr. 2, Starodavny, Manuel de meloman: două licee („Ion Barbu” și „Constantin

Manuel de Falla. Spectacolul simfonic are loc mâine, la Casa de Cultură a Sindicatelor Pitești. Fac... prezența în „c a t a l o g u l ” meloman: două licee („Ion Barbu” și „Constantin

muzical, violonista Delia Diaconescu interpretează Concertul pentru vioară și orchestră în re minor, op. 47, de Jean Sibelius.

Concertul simfonic are loc la Casa de Cultură a Sindicatelor Pitești, de la ora 19.

M. NEAGOE

Delia Diaconescu

Stolnicu, „Printre scriitori și artiști” (memorialistică), ediție și prefață de Simion Bărbulescu, Editura Minerva, 1988.

Traduceri: Gerard Leroy, „Dumnezeu este un drept al omului”, Editura Geneze, București, 1993; Bahya Ibn Pacuda, „Opera poetică”, Cerașu - Prahova, 2003.

Elena ZĂRNESCU

(n. 19 aprilie 1919, comuna Băncești, Vrancea - d. 11 septembrie 1999)

Cadru didactic, învățământ preuniversitar, lector universitar, limba și literatura franceză, Facultatea de Filologie, Catedra de limbi străine, critic și istoric literar, metodist, Inspectoratul Școlar Județean Argeș, publicistă.

Publică volumele: „Litterature du Moyen Age français”, Pitești, 1967; „Litterature française du XVII-e siècle”, Pitești, 1969; „Litterature française du XVIII-e siècle”, idem, 1970; „Metodica limbii franceze”, idem, 1971.

Dan Horia MAZILU

(n. 20 aprilie 1943, Pitești - d. 16 septembrie 2008, București)

Profesor univversitar, doctor în filologie, Universitatea din București, critic și istoric literar, decanul Facultății de Litere, Universitatea din București, membru al Uniunii Scriitorilor din România, academician, director al Bibliotecii Academiei Române din București.

Debutează în revista „Argeș”, 1969; debut editorial: prima monografie despre „Udriște Năsturel”, publicată în volum la Editura Minerva, București, în 1974.

Lucrări reprezentative: „Barocul în literatura română din secolul al XVII-lea”, București,

Editura Minerva, 1976; „Cronicarii munteni”, București, Editura Minerva, 1978; „Varlaam și Ioasaf. Istoria unei cărți”, București, Editura Minerva, 1981; „Literatura română în epoca Renașterii”, București, Editura Minerva, 1984; „Proza oratorică în literatura română veche”, volumul I-II, București, Editura Minerva, 1986-1987; „Vocația europeană a literaturii române vechi”, București, Editura Universității din București, 1991; „Recitind literatura română veche”, volumul I, București, Editura Universității din București, 1994; „Literatura română barocă în context european”, București, Editura Minerva, 1996; „Cronicarii moldoveni”, București, Editura Humanitas, 1997; „Introducere în opera lui Dosoftei”, Editura Minerva, 1997; „Recitind literatura română veche”, volumul II, București, Editura Universității din București, 1998; „Noi despre ceilalți. Fals tratat de imagologie”, Iași, Editura Polirom, 1999; „Introducere în opera lui Antim Ivireanul”, București, Editura Minerva, 1999; „O istorie a blestemului”, Iași, Editura Polirom, 2001; „Voievodul dincolo de sala tronului”, Iași, Editura Polirom, 2003; „Lege și fărădelege în lumea românească veche”, Iași, Editura Polirom, 2006; „Văduvele sau despre istorie la feminin”, Iași, Editura Polirom, 2008.

Ediții: „Despre vechimea și continuitatea românilor. Istoricii Școlii Ardelene”, studiu introductiv, București, Editura Minerva, 1989; Ștefan Ciobanu, „Istoria literaturii române vechi”,

ediție îngrijită, note și postfață, București, Editura Eminescu, 1989; Gheorghe Asachi, „Ruxandra Doamnă. Nuvele istorice”, postfață și bibliografie, București, Editura Minerva, 1992; Mihai Eminescu, „Poezii”, ediție bilingvă româno-ucraineană, București, Editura Elion, 2000 ș.a.

În 1994 obține Premiul „Titu Maiorescu” al Academiei Române; iar în 2001 - Premiul Asociației Scriitorilor din București.

Marta RĂDULESCU

(n. 24 aprilie 1912, Pitești, județul Argeș - d. 1959)

Prozatoare, poetă, conducător al publicației „Revista mea”, Cluj.

Debut publicistic: „Vorbind cu luna” - versuri („Dimineața copiilor”, 1929). Colaborări: „Gândirea”, „Viața literară”, „Realitatea ilustrată”, „Societatea de mâine”, „Ideea literară”.

Debut editorial: volumul de schițe „Clasa VII-a A. Schițe ușoare” (Craiova, 1931; reeditat, 1933, 1940).

Alte volume: „Mărgele de măceș”, versuri și proză, Editura Scrisul Românesc, București, 1931; „Sunt studentă. Jurnal de universitate”, Editura Adevărul, București, 1933; „Să ne logodim!”, roman, Editura Cartea Românească, București, 1934; „Cartea celor 7 basme”, povești pentru copii, Editura Adevărul, București, 1934; „Ferentarii”, vol. I - „Streina”, Editura Cugetarea, București, 1940.

Margareta ONOFREI

NOTĂ: Menționarea lucrărilor reprezentative în vederea constituirii prezentei rubrici se bazează pe importanța lor, în viziunea autoarei. Dacă există persoane care doresc să completeze fișele de autor publicate, rog respectuos să prezinte respectivele date redacției ziarului „Argeșul”!

Cartea Sumelor

de Dumitru M. Ion

Proza scriitorului Dumitru M. Ion, ca și poezia, este una plină de simboluri și metafore, fiecare roman sau suită de nuvele construindu-se ca o catedrală, ale cărei componente se caută și se armonizează de-a lungul unor linii de forță și se unesc în final printr-o cheie de boltă. Este cazul și ultimului roman publicat, *Cartea Sumelor*, scris între 1977-1982, după cum apare o mențiune la sfârșitul romanului, apărut în 2015 la Editura Academiei Internaționale Orient-Occident.

Lectura romanului nu este deloc ușoară, dat fiind caracterul insolit al acestuia, structura contrapunctică, alegoria elementelor componente. Dacă ar fi să-l încadrăm, pe baza unui criteriu general al criticii de roman, între cele trei tipuri determinate de Nicolae Manolescu în *Arca lui Noe - doric, ionic și corintic*, romanul *Cartea Sumelor* s-ar putea alinia romanului corintic, așadar prefigurând multiple elemente postmoderne, cum ar fi autoreferențialitatea, metaliteratura, fragmentarismul. În ciuda existenței unui subiect epic, în centrul cărui se află Scribul (= scriitor inițiat, meșteșugar al scrisului creator), care devine fără voia lui martorul unei crime politice, romanul *Cartea Sumelor* este, mai degrabă, o pledoarie despre raportul dintre realitate și ficțiune, dintre adevăr și creație, mărturisire indirectă despre drama scriitorului care trăiește permanent pe granița acestor două lumi, cântărite cu dubla măsură a adevărului și a verosimilului.

Voi remarca, mai întâi, *arhitectura simfonică* a romanului: I. *Parabola croitorilor*, II. *Epistole*, III. *Ieșirea din Micul Pustiu*, III. *Cartea Sumelor*.

Prima și ultima dintre părți, legate între ele prin referire la *Cartea Sumelor*, sunt îndeosebi *elemente de metaliteratură*, ele circumscriu romanul propriu-zis de la mijloc, fiind texte mai mult simbolice decât epice, cu proiecții în *știința literaturii* și în *mitologie*.

Prima parte, un *andante* al simfoniei, bogat alegorică, *Parabola croitorilor*, este un fel de *prolog* al romanului. Ioan Maria Babiloni, „scribul din Cetatea Bucuriei”, lucrează la definitivarea manuscrisului *Cartea Sumelor*. Iese în oraș și trece pe la Casa Breslei Scribilor, pe care, în urma cutremurului din noaptea precedentă, o găsește în ruină. Un confrate îi strecoară tainic un bilețel prin care îl sfătuiește să se ferească de autorități, fiindcă sub dărâmturi s-ar fi descoperit capătul *Drumului Pierdut*, „o frântură de drum pietruit cu marmură purpurie” și că ar putea fi învinuit că l-ar fi ținut tănuț. Și tocmai când înghițise bilețul periculos, într-un gang, este prins de trei necunoscuți care îl duc acasă, îi leagă mâinile la spate și-l imobilizează de scaunul biroului pe care se aflau toate uneltele sale de scris. Meditând la felul deosebit de a fi al scribului, la libertatea sa spirituală, scrie pilda *Parabola croitorilor*, o pildă despre frumos și adevăr, dar nu cu vreuna dintre mâinile sale, căci ele îi sunt legate la spate de cei trei necunoscuți („*dușmani, răufăcători, fețe ale puterii?*”), ci cu o mână nevăzută și nevăzută de ei, „*mâna de aur, cea de-a treia mână a scribului*”.

Descifrând tâlcul parabolei, am putea întui diverse semnificații: ar putea fi deosebirea dintre creatorul comun de bunuri materiale și creatorul operei unice, comensurabile doar propriului univers de idei al creatorului ei; ar putea fi deosebirea dintre maestrul scriitor, creator al unor opere literare perfecte care se acomodează mai tuturor gusturilor, și criticul literar care, deși cunoaște toate regulile generatoare ale artei, nu este totuși decât rareori artist. Această ultimă semnificație ar fi clasică delimitare *poet/critic, artă/știință* din *Poetica aristotelică*, prezentă și în *Estetica maioreșciană*.

Cartea are un subiect bine marcat pe *momente epice*. *Expozițiunea* redă un cadru fabulos, un timp oarecum determinat - pare a fi cel al *obsedantului deceniu*, un personaj principal, Ioan Maria Babiloni, din a cărui perspectivă subiectivă romanul este o confesiune a acestuia despre raportul realitate-ficțiune într-un context social-politic confuz. În jurul său, pe diferite planuri se conturează Abulez, medicul profesor, Piticul, anchetatorul, următorul, oamenii din dubă, păstorul cel cu o sută de oi, Marele Staroste al târgului Norio și alții.

Referitor la *spațiul romanului*, putem recunoaște în toponimele *Târgul Bucuriei*, *Târgul Melissei* toposuri corespondente în realitate, dar cele mai multe - *Argia*, *Micul Pustiu*, *Norio*, *Orhideos*, *Vanesia*, *Karadrakia* etc. - sunt, pur și simplu, ficționale. *Timpul* este unul de recentă amintire, al vinovaților fără vină, dar poate fi, pur și simplu, un timp etern de tip kafkian. Desigur, *personajele*, fiind intrinsec literare, nu necesită nicio ridicare a vălului travestiului, dar *Ioan Maria Babiloni* ar trebui citit în aceeași cheie ca *Ioan Metafora* din poemul cu același nume.

Epistolele, 10 la număr, alcătuiesc partea a doua, cea dramatică, a simfoniei, iar în plan epic, *subiectul romanului*.

Prima epistolă, *Suflete, fi-vei și tu păpădie* (a), prefigurează finalul acțiunii. De aceea titlul ei se va regăsi ca leitmotiv în titlurile altor două epistole către sfârșit, dând romanului un caracter circular. Aici, Ioan Maria Babiloni este surprins într-un fel de sanatoriu de recuperare fizică, dar mai ales mentală, fiind (sau încercând să pară?) amnezic, în urma unei experiențe ciudate (vis sau realitate?) în care, pentru că fusese martorul fără voie la o crimă, niște necunoscuți l-au sechestrat și l-au cărat într-o dubă prin Micul Pustiu și au încercat să-l anihileze.

La nivel simbolic, „*păpădia*”, prin statutul său de umilă, dar „*ecumenică floare*”, cum zice Blaga în *Odă simplissimei flori*, este, desigur, o metaforă a sufletului omenesc ce-și află risipirea pe marginea șantului la adierea destinului.

A doua epistolă, *Piticul, fratele nostru mut*, constituie *intriga*, punctul de plecare al acțiunii. Cadrul este aproape suprarealist. Scribul primește vizita neașteptată a Piticului, personaj simbolic („*fratele nostru*

mut”), care într-o formulă criptată, scriindu-i cu un bețișor pe o tablă de nisip, îi aduce mesajul devastator: va fi martorul unei întâmplări tragice inevitabile, a cărei taină trebuie s-o păstreze. Dar cu câtă agitație interioară! *Piticul* devine astfel un *alter-ego* al scribului, *Poetul* care îi furnizează scribului inspirația, reiterând raportul *scrib-poet* din *Evanghelia după Ioan Metafora*.

A treia epistolă, *Alunelul*, aduce în prim-plan un alt personaj: Abulez. Percept ca om al noii puteri care se instalase după război, șef peste scribii de la „*Gazeta Melissei*” - noul nume ce i se dăduse „*Jurnalului Melissei*”, se dă drept prietenul lui Ioan Maria Babiloni, dar acesta simte că-i pândeste din umbră toate mișcărilor. Așa că, în timpul uneia din numeroasele vizite pe care Abulez i le face lui Babiloni, printr-un subtil *joc* de replici, Babiloni reușește să-și demaște adversarul, iar când acesta este lăsat, în cele din urmă, să iasă în stradă, se aude o împușcătură și Abulez cade lângă o tufă detrandafir. A doua zi, Ioan Maria Babiloni este chemat la redacția gazetei să-i țină locul lui Abulez, detașat (!) în capitală. Scena împușcării devine echivocă (vis sau realitate?), iar titlul *Alunelul* metafora *jocului de suspiciuni reciproce*.

Începând cu cea de-a patra epistolă, *timpul acțiunii* se mută înapoi spre originea subiectului, derulându-se de-acum retentiviu către întâmplările deja sugerate. *Amintiri din Târgul Melissei* (epistola a patra) surprind drama scriitorului în vremurile ce se schimbaseră potrivit altor „*principii călăuzitoare*”, când adevăratele scrieri trebuie tănuțite sau create doar în minte, neputând ca ele să se bucure de „*zăpada hârtiei*” pe care să fie scrise. Ioan Maria Babiloni mărturisește că a trebuit să închidă în zidul unei fride manuscrisul *Evanghelia după Ioan Metafora*.

Pomul Dorințelor (a) și *Pomul Dorințelor* (b) sunt titlurile următoarelor epistole, iar ele materializează elementul prefigurat în *intriga*: crima anunțată tainic de Piticul se înfăptuiește sub privirile neștiute ale lui Ioan Maria Babiloni, ascuns în podul unei case părăsite de lângă Pomul Dorințelor, în prima zi după Ziua Morților. Fața este fotografiată de Babiloni, iar fotografiile cu scena omorului devin mărturie anonimă pe care le plasează în diferite locuri, printre care și în arhiva de la „*Gazeta Melissei*”.

Deși *toposul* pare fabulos, implicând datini și obiceiuri străvechi, descrierea Târgului Melissei și a locurilor înconjurătoare (Biserica Domnească și Curtea Domnească, Mănăstirea închinată Fecioarei, Cartierul olarilor, Râurile Gemene peste care se ridică Podul Urșitei, Muntele de Sticlă, Cascada Râurilor Gemene, Pomul Dorințelor etc.) este, pentru un atent cititor argeșean, descrierea unor detalii care compun poetic același topos pe care Dumitru M. Ion l-a cântat cândva într-un splendid poem pentru copii. Descifram atunci sub vălul poetic al *Orașului Farniente* și descifrez și acum sub vălul fabulos al

Târgului Melissei orașul Curtea de Argeș.

Intuind că Ioan Maria Babiloni ar avea știință despre crima politică și, mai ales, că ar deține pelicula originală, pentru a fi siguri că nu va vorbi, oamenii puterii îl implică pe suspectul martor în anchetarea ei, simulând un interviu cu mama victimei, în Târgul Norio, fără ca aceasta să știe ceva despre omor. Totul este îndeaproape supravegheat, deși câteva voci tainice îi șoptesc să nu se lase prins în capcană. Babiloni înțelege că este un simplu pion pe tabla de șah a puterii care încearcă să-l anihileze (epistola *Peste șase săptămâni*). Următoarele două epistole, care revin la titlul celei de la început (*Suflete, fi-vei și tu păpădie*), desfășoară odiseea prin care trece personajul câteva zile și nopți la rând, purtat fiind legat la ochi într-o dubă asemănătoare celei în care fusese dusă victima crimei de lângă Podul Dorințelor. Este purtat pe Drumul Micului Pustiu de către șapte haidamaci fără probleme de conștiință, se vede că ei îndeplinesc un ordin de sus, ordinul ticălos al puterii, în timp ce scribul crea în gând stihurile unui sonet ce nu putea fi atunci încredințat hârtiei. Sonet ca formă fixă de poezie, meditație pe tema destinului, elegie ca trăire sufletească, versurile dau titlul a trei dintre cele 10 epistole:

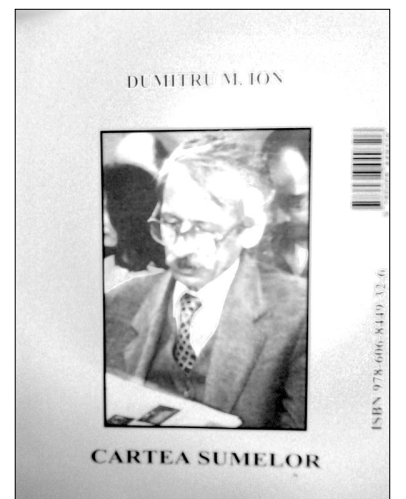
„*O stea se dezleagă din vântu-i lant;
Sângele razei se-aprinde-n trufie-
Suflete, fi-vei și tu păpădie,*

Pe margini de drumuri, o floare de șant?” etc.

Am observat același spirit poetic care curge ca o apă vie în poezia și în proza scriitorului Dumitru M. Ion, gândite ca niște frumoase „*vase comunicante*”.

Punctul culminant al subiectului se află în cea de-a zecea epistolă (*Vânătoare de prepelițe*). În mijlocul Micului Pustiu duba se oprește. Babiloni intuiește că a sosit momentul executării sale. Însoțitorii aveau în programul lor, ca de obicei, o vânătoare de prepelițe. Iar în timpul acestei vânătoari, într-o scenă halucinantă, Ioan Maria Babiloni încasează loviturile însoțitorilor săi și, în cele din urmă, aude o detunătură de armă și simte o plesnitură puternică în frunte, ca niște gheare de pasăre sau ca alicele unei puști de vânătoare. Dincolo de acest moment, un întineric ca un vârtej îl sorbea fără milă.

Partea a treia a romanului, *Ieșirea din Micul Pustiu*, este *deznodământul* subiectului și readuce personajul la timpul prezent, iar toată desfășurarea peripețiilor prin care trecuse pare a fi pusă nu sub semnul realității, ci doar al *verosimilului*, statut, de altfel, perfect legitim în orice operă literară. Micul Pustiu devine, în acest context, o metaforă a frământărilor interioare ale personajului. Astfel că, dincoace de vârtejul de întineric care l-a absorbit în urma acelei fantomatice partide de vânătoare, „*după multe anotimpuri*” scurse fără să mai știe de sine, Ioan Maria Babiloni se trezește în acel sanatoriu de recuperare medicală prezentat la începutul romanului. După mai multe operații de care nu știe nimic, rana din frunte i s-a vindecat, trupul i s-a revigorat, iar amintirile despre întâmplările din Micul Pustiu au rămas undeva la granița dintre vis și realitate. Este externat din acest sanatoriu, un car cu coviltir alb îl duce până la răscrucea

drumurilor ce se ramifică spre Milișana, Norio și Melissa, iar când trece de Micul Pustiu pare că vede la orizont un om care-l aștepta și care avea pe frunte aceleași semne lăstate de gheare de pasăre; acest amănunt îi aduce aminte de cumplita împușcătură din Micul Pustiu.

Ieșirea din Micul Pustiu este metafora ieșirii din frământările sale interioare, iar întâlnirea cu acel om o *regăsire a sinelui*.

Cea de-a patra parte a simfoniei dă și titlul romanului. Formată din două texte *Cartea Sumelor* (a) și *Cartea Sumelor* (b), iese în afara subiectului propriu-zis, ca un *epilog*; cele două texte par două partituri ale aceluiași dialog dintre un simbolic păstor străin al unei turme de o sută de oi și Marele Staroste al orașului simbolic Norio, amintind de *Dialogurile* platonice.

Venind nu se știe de unde cu turma lui și poposind la Hanul Fecioarei din Norio, peste trei zile este dus în fața Marelui Staroste pentru a-și explica prezența în oraș. Confruntarea este mai întâi una interioară, ca de la gând la gând (*Cartea Sumelor - a*) și este un excelent eseu despre lumea realității, căreia îi aparține și ale cărei legi le păzește Staroste, și despre lumea închipirii căreia îi aparține și o preaslăvește păstorul celor o sută de oi. A doua confruntare (*Cartea Sumelor - b*) este una exterioară. Pe de o parte, replicile Starostelui dezvăluie limitele lumii în care trăim, oricât de bune ar fi legile oamenilor, căci ele pot fi bune pentru obște, dar rele pentru unul sau pentru altul, pot fi bune azi, dar nu se mai potrivesc mâine; pe de altă parte, replicile păstorului dezvăluie binefacerile aduse lumii de germeii schimbării, aflați îndeosebi în eferveșcența creației. Străinul păstor mărturisește că poartă numele primului botezător, că vine dintr-un ținut de dincolo de Pustiu și Mare, că are în desaga sa *Cartea Sumelor*, o carte a inițierii și că el dorește a-și împlini menirea prin dobândirea ultimului meșteșug din *Cartea Sumelor*, acela de oier (a se înțelege *păstor*), și de aceea cere Marelui Staroste să i se permită a porni cu oile sale spre munții din ținutul Norio, alături de celelalte turme ale oierilor din Melissa și Norio. Acolo, în munți, ceilalți oieri constată cu uimire că turmele străinului sunt purtătoare ale lânii de aur, iar străinul oier, prin felul misterios în care a dispărut și prin revenirea în aceleași condiții în anul viitor, avea să se dovedească a fi *păstorul lumii*.

Prof. Marian MIHĂESCU

Evocări

Constantin BARASCHI (1902-1966) (IV)

(urmăre din pagina 7)

a Armatei roșii în lupta împotriva Germaniei hitleriste devenise o certitudine în spațiul românesc de operațiuni militare.

Constantin Baraschi va realiza, de asemenea, machete în bronz pentru o statuie ecvestră a voievodului Moldovei, Ștefan cel Mare, dar și pentru generalissimul rus

Alexandr Suvorov. Dând curs unor „comenzi sociale speciale”, a sculptat portretul scriitorului rus „Maxim Gorki”, al liricului cazah „Djambul Djabaev” și a

executat diverse lucrări de orientare ideologică proletcultistă: „Vladimir Ilici Lenin”, „Omăgiu partidului”, „Primul I Mai liber”, „Eliberarea”, impunătoarea statuie de bronz „Dr. Petru Groza” înaltă de 4,5 m, fixată pe un soclu de 2,3 m din marmură roșie de Carrara, amplasată în localitatea natală a acestuia, Băcia - județul Hunedoara.

Preocupat de realizarea unor opere

monumentale, Constantin Baraschi va realiza sculptura în bronz „Fata pe valuri” fixată în fântâna arteziană din centrul municipiului Galați, va decora, cu amplul basoreliev „Zbor”, fațada Uzinei „Tractorul” din Brașov, iar pentru blocul „Zodiac” din Calea Dorobanți - București concepe 16 panouri decorative de inspirație astrologică.

Manuscrisele se primesc la redacția ziarului „Argeșul”,
b-dul Republicii nr. 88, Pitești. Tel. 0248/217704 și 0248/210060
e-mail: argesul@gmail.com

www.ziarulargesul.ro

Săgetătorul
Director coordonator - Mihai GOLESCU